

L’última fulla del calendari

Al calendari de la cuina només li quedava una fulla.

Durant tot l'any havia vist marxar les altres.

Gener va caure amb una mica de neu. Abril se'n va anar perfumat de roses. Agost va deixar sorra damunt la taula. Novembre va sortir volant amb el vent.

Ara només quedava Desembre.

—Quan em treguin, què passarà? —preguntava.

El rellotge no ho sabia. La tassa tampoc.

L'última nit de l'any, la família va sopar, va riure i va comptar fins a dotze.

La nena de la casa es va acostar al calendari.

Desembre va tancar els ulls.

Però la nena no el va llençar. El va despenjar amb cura i el va guardar en una capsa plena de dibuixos, entrades de cinema i fulles seques.

Després va penjar un calendari nou.

Tenia dotze fulles netes.

—Mira —va dir Gener—. Encara no sé què em passarà.

Desembre va somriure des de la capsa.

Aquell era el secret: acabar no esborrava res.

Només feia lloc perquè alguna cosa pogués començar.